

אמר רבי יוסי, אלו של ימין כללים כלם באחד שנקרא חמור. וזהו אותו חמור שפטותם (דברים כב) לא תחרש בשור ובחמור' ייחדו. וזהו חמור שעתיד מלך הפטיש לשלט עליון, כמו שבארנו. ואותם של שמאל כלולים כלם באחד שנקרא אthon, שהרי מצדה נקרא עריה, מטרוג התינוקות, פמו שבארנו. והננו שפטותם (כברית ט) עני ורוכב על חמור ועל עיר אתנתה חסר.

עשרה שפלוילים באחד. וזהו שאמר רבי שמואן, מהו שאמר (בראשית ט) אסרי לפון עירה ? אסרי לפון, עתיד הקירוש ברוך הוא לקשר מושום שישראל נקרוי גפן. עירה, שהוא קטגור שליהם, ומושום שנקראים שורק, שפטותם (ירמיה ב) ואנכי נטעתי שורק. בני אתנו, אותו שיזיא מצד הדאות הנה.

ואלו עשרה מימין ועשרה משמאלו, ונכללים בשנים האלה, כלם נמצאים בקס"ם. ויש עשרה אחרים של ימין ועשרה של שמאל שנמצאים בנה"ש. וכך כחוב כי לא נחש בעקב ולא קסם בישראל. מה הטעם ? בגין כי ה' אלהינו עמו. מצד הנם"ש יצא ש"ר, מצד הקס"ם יצא חמור, וזהו שור וחמר. ועל זה בלעם, כיון שידע שקר שבר בראשות אחת, ואמר לו אך את קברנו וגוז' - הזיק לו, ואמר, ואיפה בבודי ? מיד הספצל בכספיו ולא מצא شيיה ברשותו, רק אתנו זו.

מיד - ויקם בלעם בפרק וייחבש את אתנו, לעשות את רצונו בה ורצונו בלק. ועל זה, וימר אף אליהם כי הולך הוא. והוא דראך, שהוחזיא עצמו מרשותו, ממה שאמר לו ואך את קברנו וגוז'. בא

אמר רבי יוסי, איןנו דימינא כלילן בלהו בחד, אך הרי חמור. והאי הוא ההוא חמור, דכתיב, (דברים כב) לא תחרוש בשור ובחמור' ייחדו. ואינו דשלא, כלילן בלהו ובכחמו'ר ייחדו. והאי הוא חמור, דזמין מלכא מישחא למשלט עלייה, כמה DAOkimna. ואינו דשלא, דקה מסטרה נפיק עיריה, בחד אךري אהון, דקה מסטרה נפיק עיריה, קטרוגא דדרדק, כמה DAOkimna. והיינו דכתיב, (כברית ט) עני ורוכב על חמור ועל עיר בן אתנות, אתנתה חסר, עשרה דכלילן בחד. וזהו דאמיר רבי שמואן, מאדי דכתיב, (בראשית ט) אסרי לפון עירה. אסרי לפון, זמין קדשא בריך הוא לקשר בגיניהון דישראל DAOKIMON גפן. עירה. DAOHO קטיגורה דיליהון, ובגין DAOKIMON שורק, דכתיב, (בראשית ב) ואנכי נטעתי שורק. בני אתנו, הוא דנפיק מסטרא בטעתיך שורק. בני אתנו, DAOHO דנפיק מסטרא דהאי אהון.

והני י' מימינא, ו' משלא, ואתכלילן בהני תרי, כלא איןון משתקחי בקס"ם. ואית עשרה אחרני דימינא ועשרה דשלא, דמשתקחי בנה"ש. ועל דא כתיב, כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל. מאי טעם, בגין כי י' אלהיו עמו. מסטרא דנה"ש, נפק ש"ר, מסטרא דקס"ם, נפק חמור. וזהו שור וחרמור, ועל דא בלעם, כיון DIDUA דאתקשר בראשות אחורא, ואמר לה אך את הדבר וגוז', אבאиш ליה, ואמר, ומה אן היא יקראה דילוי. מיד אסתפל בחרשוי, ולא אשפה דיה בירושתייה, אלא hei אהון.

מיד (במדבר כ"ב) ויקם בלעם בפרק וייחבש את אתנו למעבד רעوتיה בה, ורעוותא דבלק. ועל דא וייחר אף אליהם כי הולך הוא. הוא דיקא, דאפיק גרמיה מרשותיה, ממה

תראה שכך הוא, שהרי בהתחלה גמן לו רשות, ואמיר קום לך אףם. עכשו שהיה הולך, לאה ויחר אף אליהם? אלא משום שהולך הוא, הוא ברשותו, להוציא מאותו שאמר לו וזה את הדבר.

אמיר לו הקדוש ברוך הוא, רשות, אתה מתקן ומזרז ליל זינך לצאת מרשותי - מיך, אתה ואתונך תהייו בראשותי. מיד - ויתיאב מלאך זה. מה זה ויתיאב? אמר רבינו אבא, יצא ועמד באמנתו אהרת מאמנתו, שמלאך זה היה של רחמים. והינו מה שאמר רבינו שעוזן, רשותים מהפכים רחמים לדין. לשטן לו, שהרי לא היתה אמנתו.

אמיר רבינו אלעזר, לא שנעה הפלאך ולא יצא מאמנתו, אלא משום שמלאך זה היה מצד רחמים ועמד ממולו, סתר את חכמתו וקלל רצונו. זהו שבתווב לשטן לו. לו היה לשטן, ונמצא שטן, אבל לאחר לא היה שטן.

למנון, אמר רבינו שעוזן, בפה חכם היה בלבם בכשפיו על כל בני הרים, שהרי בשעה שהשיגhim למציא עצה לצאת מרשות הקדוש ברוך הוא מאותו דבר, שבתווב וזה את הדבר, פרט הסתכל בכשפיו ולא מצא, פרט לאוותה אthon, מה כתוב? ויחבש את אthon. הטוען אותה בכל הפסיפים ובכל הקסמים שידיע, והנכnis בה והחלילה מבלם כדי לקלל את ישראל. מיד - ויחר אף אליהם כי הולך הוא. ווקא הוא, פמו שנתבאר. מה עשה הקדוש ברוך הוא? הקדים מלאך של רחמים לעמד ממולו, ויסטר כשפיו וקסמו.

דאמר ליה ואך את הדבר וגוי. פא חזי דהבי הוא, דהא בקדמיתא יהב ליה רשותא, ואמר קום לך אףם, השטא דהוה איזיל, אמאו ויחר אף אליהם. אלא בגין דהולך הוא, הוא בראשותיה דיליה, לנפקא מההוא דאמר ליה ואך את הדבר.

אמר ליה קדשא בריך הוא, (דף ר' ר' נ"ב) רשות, אתה מתקן ומזרז זייןך לנפקא מן רשותי, חיזיך אתה ואתונך בראשותי תחווון. מיד ויתיאב מלאך זי. מאוי ויתיאב. אמר רבינו אבא, נפק וקאים באומנותא אחרא, מאומנותא דיליה, דהאי מלאכא דרחמי הוה. והיינו דאמר רבינו שעוזן, חייביא מהפכי רחמי לדינה. לשטן לו, דהא לא אומנותא דיליה הוה.

אמר רבינו אלעזר, לא שני מלאכא, ולא נפק מאומנותא דיליה, אלא בגין דהוה האי מלאכא מפטרא דרחמי, וקאים לקובליה, סטיר חכמתא דיליה, וקלל רעותיה. הדא הוא דכתיב לשטן לו. לו הוה שטן, ואשתכח שטן, אבל לאחריא לא הוה שטן.

האנא, אמר רבינו שעוזן, במה חפים הוה בלעם בחרשו, על כל בני עולם, דהא בשעתא דאשגח, לאשכח עיטה לנפקא מרשותיה דקדושא בריך הוא, מה היא מלה, דכתיב, וזה את הדבר וגוי. אסתפל בחרשו, ולא אשכח בר ההייא אthon, מה כתיב, ויחבוש את אthon, אטען לה בכל הראשון, ובכל קסמין דהוה ידע, וاعיל בה, ואכליל לה מבלgo, בגין למילט להו לישראל. מיד ויחר אף אליהםBei הולך הוא. הוא דיקא במא דאתמר. מה עבד קדשא בריך הוא, אקדמים למלאכא דרחמי. רקיעם לא קובליה, וניטיר חרשוי וקסמוני.